



## Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

**Danskernes Historie Online** er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

### Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

### Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

### Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Mor

---

## DAGMAR NEDERGAARD

født 8. Maj 1866 i Helsingør

Præstefrue paa Holmslands Klit 1894  
i Gørding-Blenstrup 1899  
i Gierslev 1909—38

død 1. Februar 1940 i Slagelse

+

*Fra Mindehøjtiden 6. Februar 1940*



## DAGMAR NEDERGAARD

født 8. Maj 1866 i Helsingør,

Præstefrue paa Holmslands Klit 1894, i Gerding-Blenstrup 1899, i Gierslev 1909-38,

død 1. Februar 1940 i Slagelse.

---

Har jeg ikke befalet dig: Vær frimodig og stærk! forfærdes ikke og ræddes ikke; thi Herren din Gud er med dig paa al den Vej, du skal vandre.

Josva 1, 9.

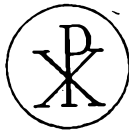
---

*Fra Mindehøjtiden 6. Februar 1940*

# MINDEHØJTIDELIGHEDEN

Tirsdag den 6. Februar 1940 for

FRU PASTORINDE DAGMAR NEDERGAARD



SCT. MIKKELS KIRKE, SLAGELSE:

Salme: Nr. 31: Befal du dine Veje.

Sognepræst, Dr. theol. N. NØJGAARD, Slagelse:

*Naade være med jer alle og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Kristus!*

Naar jeg skal fremføre et Velkommen i denne Menigheds gamle, skønne Kirke ved Fru Nedergaards Begravelse, kan jeg da gøre det bedre end ved at gentage den apostolske Hilsen?

Naade være med jer alle og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Kristus.

Naade og Fred.

Hvor maa vi takke Gud, at han er *Naadens* Gud. At han har bevist sig for os som Faderen, der forbarmer sig over Børn. Uden *det* var det ikke til at leve Livet og dø Døden. Gud ske Lov for hans Naade.

Og hvor maa vi være taknemmelige, at han er *Fredens* Gud. At han giver os Fred til at stride vor Strid med Mod, Fred til at vente paa Enden god.

Den Gang vi holdt Altergang med Fru Nedergaard paa hendes Dødsleje, skinnede Solen saa dejligt ind i hendes Værelse, saadan som den nu længe saa sjældent har gjort. Der var da én, som sagde til hende: De ligger som i Guds Naades Solskin! Med en mærkelig Kraft og Glæde i Stemmen, med et Udtryk, som ikke kan gengives, men kun erindres, svarede hun: *Ja, det gør jeg ogsaa!*

*Naade være med jer alle og Fred fra Gud, vor Fader, og den Herre Jesus Kristus! Amen.*

Kantor S. A. PETERSEN spillede paa Cello ledsaget af Orgel-  
akkompagnement: Händels Largo (et af Afdødes Yndlingsmusik-  
stykker).

*Pastor PAUL NEDERGAARD, Eliaskirken:*

O gode Gud, jeg takker dig,  
en kærlig Moder gav du mig,  
en god og trofast Fader!

Herre, lad denne Stund ikke blot blive en Afskedens Time, men en Takkens Time, fyldt af Gensynsglæde og det Haab, som du gav dine Børn med Jesu Kristi Opstandelse fra de døde Paaskemorgen. Amen.

Der findes vist ikke i vort Sprog et Ord saa ømt og kærligt som Ordet: MOR. Saaledes er det ogsaa i *Bibelens* Sprog. Naar der skal gives Udtryk for Guds *Kærlighed*, hedder det: »Kan en *Moder* vel glemme sit diende Barn, da vil jeg, jeg dog ikke glemme dig« (Es. 49, 15), og naar der skal gives Udtryk for Guds *Trøst*, siges der: »Som en *Moder* trøster sit Barn, vil jeg trøste eder« (Es. 66, 13), thi vor Bibel ved, at intet er paa Jorden som Moders Kærlighed og Trøst. Og om Guds Kærlighed og Trøsts Rigdom faar vi et Begreb, naar vi ved, at den er endnu rigere end nogen Moders her paa Jorden. — Vore Salmedigtere finder ogsaa tilbage til Mindet om Mor, naar de skal udtrykke Forholdet mellem Gud og os særlig inderligt. *Herrens Kald* til de vildfarne lyder »kærligt som en Moders Bøn: Vend nu om i hver en Alder!« *Hvilen hos Gud* er den, vi beder Aanden give os: »O Talsmand, lad os finde Trøst, som Barnet finder den ved Moders Bryst.« ... »Som først ved Moders Barm tilfreds sig Barnet giver, saa i Guds Naades Arm først Hjertet stille bliver.« Og *Takken* for alle Guds gode Gaver skal vi alle sende op til ham, »som os fra Moders Liv og Barndom har betænkt, og al Nødtørftighed saa rigeligt os skænkt«.

*Grundtvig* har maaske inderligere end nogen anden lært os, at Moders Navn er himmelsk Lyd, baade for den spæde og for den, hvis Isse er graanet. Moders Røst tyer man til i Lyst og i Nød, Moder husker vi i Liv og i Død, og Moders Navn er saa sødt i Eftermælet. ...

Nu er vi naaet til den Dag, da vi skal samles om vor kære lille Mors Eftermæle. Som Barn drømte jeg, at Mor var død. Og jeg syntes, at det var frygteligt. Men hvor var det dejligt at vaagne og faa at vide, at det kun var en Drøm; for dør gik jo Mor lyslevende og ordnede, og man maatte skynde sig hen og putte sig hos hende for at forvise sig om: Jeg har Mor rigtigt endnu!

Nu er Mor død. Vi har mistet Mor. Og vi bliver igen mindet om, at man jo ikke lever saa længe, før man opdager, at man paa en Maade ikke bestiller andet end at miste. Vi mister vore Bedsteforældre, vi mister vore Forældre, vi mister vore Jævnaaldrende, og selv mister vi efterhaanden Kræfterne, Sanserne, Livet, medens det mere og mere gaar op for een, at Tjenerne skifter, men *Herren er den samme*. »Lad Verden mig al Ting betage, lad Hjertet kun daane og briste, min Rose, min Jesus, jeg aldrig vil miste.« Saa gælder det at være forankret i det, der bliver, medens alt her omskiftes og mistes. Vi har mistet Mor, men Minderne har vi, og det er en Værdi, vi beholder, saa længe vi lever. Og Savnet er der saa knugende, allermost for Fader, som nu bliver helt alene, uden hende at tale med, som han har delt alt med. Men Sorgen og Savnet hører Lønkammeret og de stille Timer til. Her i Menigheden vil vi samles om at sige *Tak* og *paa Gensyn*, lille Mor!

Og saa faar jeg Lov at sige lidt personligt om en Mor, som altid tog Tørnene for sig for at gemme Roserne til os, og mindede os om aldrig at glemme vor Vugge eller Mors Sukke, og selv om vi voksede fra Barnekaar, aldrig at glemme det Fader-vor, som Mor havde lært os at bede. Og lad det lyde som et kærligt Kald til alle Mødre her: Lær jeres Børn at bede og lad dem vide, at I selv beder for dem. Der gives intet bedre Hegn om Børn og Unge end Forbønnens Gærde.

Mors Barndom og Ungdom faldt i *Helsingør*, den By hun elskede mere end nogen anden. Begge hendes Forældre var fra Bornholm, og selv havde hun noget af det bornholmske i sig, tilsat Smilet fra Øresund. En lys og smilende Ungdom. Mor var den yngste af 8 Søskende, og hun levede længst. Hun blev ogsaa den sidste af de 3 Veninder, som alle hed Dagmar, og som holdt saa trofast sammen fra Skoletiden.

I Januar var det 53 Aar siden, Mor saa Far første Gang.

Som Jakob tjente for Rakel i 7 Aar, var Far forlovet med Mor i 7 Aar. Og kort Tid efter, at Mor havde mistet sin egen elskede Fader, blev mine Forældre gift i Helsingør og drog som unge Præstefolk fra det skønne Helsingør i Øst til den barske, øde *Holmslands Klit* yderst mod Vest. Forskellige var de to Præstefolk, forskellige af Rod og Sind, men hvor de udfyldte hinanden og skabte os et Hjem! Paa Klitten, 6 Mil langt, langs det aabne Hav, 4 Mil fra Jernbane, 2 Mil fra Købmand, kunde de ydre Kaar være vanskelige og Indkomsterne var smaa. Men her oplevede de det bedste, en Præst kan opleve: Vækkelse, Mennesker omvendte sig, og Fiskerne lærte i Sorg og i Lykke at betro sig til deres Præstefolk, saa de huskes endnu 41 Aar efter, at de drog derfra. Der stilledes store Krav til Præstehjemmet. 3 Børn fødte Mor i de 4 Aar derovre, og en lille Grav efterlod hun paa Haurvig Kirkegaard, min lille Broder Aage.

Saa flyttede mine Forældre til Østhimmerland, det lille *Gerding* bag de høje Lyngbakker. En vanskelig Arbejdsmark, men Præstegaarden var aaben, der blev arbejdet i Køkken og Stue, og Mor fulgte Far paa de lange Veje. Fra Gerding Præstegaard, som brændte, da Far allerede var flyttet til Sjælland, har vi vore Barndomsminder — om Julen derhjemme hos Moder engang, om lange Mørkningstimer, hvor Mor sad og spillede, medens vi ustandseligt sang de Sange, vi aldrig glemmer: Hjem, Hjem, mit kære Hjem; Du kære Barn i Livets Vaar, din Moders bedste Eje; Gud har bestemt enhver, som tror, til Ædelsten i Jesu Ærestrone; Der er Solskin i min Sjæl i Dag; Frelst gennem Farer i Skyggernes Land. . . .

Ogsaa i Gerding efterlod vi en Grav, min lille Broder Erik, og siden hans Død i 1907 er der ikke baaret nogen Kiste ud fra vort Hjem.

Fra Gerding flyttede vi til *Gierslev*, hvor vort Hjem var i 29 Aar, en stille Præstegerning, men travl for baade Far og Mor. Hvor mange Kopper Kaffe er der ikke blevet serveret, og hvor var Mor glad for Kvindekredsene, for at samle de unge og Børnene og forberede Festerne i Løve og glad for Bilen og de lange Ture, da hun vanskeligt kunde gaa. Forholdene var vel ikke altid saa lette, men I Venner fra Gierslev skal vide, at eders gamle Præstekone holdt af jer og stod ved sin Mands Side i Arbejdet for at føre Mennesker til Gud og i Længslen efter



Vækkelse. Gierslev Præstegaard blev Hjemmet for os Børn i Ferierne, naar vi kom fra Skolen, dejlige Ferier, fyldt af Musik og Glæde og Mors uendelige Kærlighed til os. Vi kan i Sandhed synges om Julen derhjemme, derhjemme hos Moder engang.

Præstekonventerne maa vi ikke glemme. Hun blev efterhaanden som en Moder i Præstebrødrenes og Præstesøstrenes Kreds. Vi glemmer ikke Afskeden i September 1938 og Festen, da Fader omtalte, at Præstegerningen og Forkyndelsen maa bæres af *Oplevelsen*, og Faders sidste Ord: »Vøgt paa den skønne, betroede Skat, som bor i eder.« Og de kærlige Ord, der lød til Mor, gjorde hende godt.

De sidste Aar blev præget af Faders Rigsdagsvirksomhed, som Moder vist aldrig helt forligte sig med. Hun havde i den Tid Hjem baade i København og i Gierslev og havde mange gode Timer i København, men mest i Gierslev, hvor vor trofaste Søster Gerda boede lige op ad Præstegaarden og var hende til usigelig Glæde.

Det lille Hjem her i *Slagelse* blev altsaa en Forgaard til Himlen, som vi sagde. Alt var ordnet saa fint, og her skulde I saa tilbringe en Livets Afstenstund sammen. I denne Kirke og i Høspitalskirken blev hun hjemme og var kun ked af det, naar hun ikke rigtigt kunde høre. Og Dr. Nøjgaards Besøg var hun altid saa glad for. Det blev kun saa kort for Mor. — *Sygdommen* kom snart, men trofast var Mor med sine Breve og smukke Haandskrift. Sygelejet blev en forunderlig Tid, en Beredelse til Hjemgangen: »Jeg slibes, for at det urene maa komme bort.« Ja, Moder kendte baade til Nerver og Skrøbelighed, hun var en Synder, en Synder, som gerne vilde ty til Guds Naade. Mærkeligt kom Far og Mor her til at genopleve deres Ungdom. Far skulde være i Seng Kl. 9, ellers var Mor ikke rolig. Og saa laa Far og mindedes. Om Dagen skrev han saa om Gerningen paa Klitten og i Gerding; og altid var Mor bange, for at Jesus ikke skulde blive herlig nok. Og medens Sygdommen tog Magten, saa der ikke var et Sted paa Legemet uden Smerter, blev Mor *afslebet* i Mesterens Smeltedigel, mere og mere taknemmelig, fyldt af Ordet *Tak*, Tak for hver en Blomst, hvert et Besøg og Hilsen, angst for at gøre Ujævlighed, fyldt af Kærlighed til Mand, Børn og Børnebørn: »Jeg har den bedste Mand, de bedste Børn, den bedste Sygeplejerske i Verden.« Det var saa godt, at min

Søster Else som Sygeplejerske kunde passe Mor, og at Svoger Vilhelm vilde undvære min Søster Gerda til med enestaaende Troskab at være hos Mor. Mors Humør blev ved til det sidste, Lægen undrede sig over hendes Smil og Kraft til at bære Lidelserne. — Den sidste Tur i Byen gjaldt Julegaver til os Børn, og jeg skal aldrig glemme den Juledag, da Juletræet var tændt og min dødssyge Mor sad sidste Gang ved sit elskede Klaver og spillede Julesalmerne, indtil Hænderne gled ned under 3. Vers af Glade Jul: »Det er første Gang, jeg er gaaet i Staa i Glade Jul.« Netop som vi sang: »Han har Himmerigs Dør oplukt.«

Og saa blev Himmerigs Dør oplukt for Mor og kom som Svar paa vore Bønner. Far og Gerda stod hos hende i den lange, svære Kamp. Hun fik Lov at dø i sit Hjem . . . Mors Hjerter stod stille, Uret blev ved at gaa, Togene blev ved at køre. Men Mor var ikke her mere. Verden staar ikke stille, selvom det kærligste Møderhjerter hører op at slaa. Livet skal leves, og vi maa gøre vor Gerning, og vi siger Tak, at Gud tog vores lille, trætte Mor hjem nu.

Mest og stærkest vil vi huske de Ord, som fik særlig Betydning i Mors sidste Dage. En god Ven gav hende Salmelinierne: »Med al din Nød dig i hans Arme kast, han holder fast.« Det var et Livets Ord, som faldt som Dugg paa slagne Enge. Og Moders Blik, da jeg læste Davids 23. Salme, Hyrdesalmen, og hun gentog Ordene: »Selv gennem Dødens Skyggedal skal hans højre Haand holde mig fast. Bed om, at det maa ske snart.« Hver Linie i Salmerne, vi synger i Dag, er hendes Ord, en Hilsen fra hende. Men stærkest blev Ordet fra Josva 1, 9:

»Har jeg ikke befaleet dig, vær frimodig og vær stærk! Forfærdes ikke og ræddes ikke, thi Herren, din Gud, er med dig paa al den Vej, du skal vandre.«

Det blev Mors Ord; det levede hun paa, det var det sidste, hun forstod, naar der blev holdt Andagt. Og det døde hun paa. Herren sagde det til Josva, da han skulde føre Folket ind i det hellige Land, og Josva blev mindet om at grunde over Herrens Lov Nat og Dag. Med det Ord gik Mor ind over Grænsen, Dødens Grænse. Det er Guds Ord til os i Dag: Vær frimodige, vær stærke. Vær ikke bange. Du er ikke alene. Gud er med paa hele Vejen. . . .

Da vi i Torsdags havde fulgt Mor op i den festligt oplyste

Sct. Mikkels Kirke og sat hendes Kiste her foran Alteret, sagde Far: »Det var, som om jeg afleverede det bedste, jeg havde.« Ja, kære Far, kære Else og Gerda, vi har afleveret noget af det bedste, vi havde, men vi vil være frimodige og stærke. Som en Moder trøster sit Barn, vil Herren trøste os. Han kan os trøste i al vor Ve, han er os nær, skønt vi ej kan se Jesus, vor trofaste Ven. ...

Det sidste, jeg hørte Mor sige, var, da jeg midt i Januar tog Afsked med hende og mindede hende om den Sang, som hun saa ofte havde spillet, naar nogen skulde drage fra Præstegaarden: Gud med eder til vi ses igen. ...

Og naar Dødens Bølger true,  
i hans Favn vi aldrig grue,  
Gud med eder til vi ses igen,  
til vi atter ses, til vi mødes,  
til vi ses for Tronens Fod,  
Gud med eder til vi ses igen.

Da gentog Mor: Gud med eder til vi ses igen. Saa løftede hun sin lille trætte Haand til det sidste Farvel. ...

Vi takker Gud, fordi vi saa længe fik Lov at beholde Mor. Nu staar hun for Tronens Fod. Og vi Børn siger med al vor Tak og Kærlighed:

Sov, lille Mor, nu stille  
i Dødens tavse Fred.  
Og Tak for al din Godhed  
og al din Kærlighed.  
Naar Minderne begynder  
at knuge Struben trang,  
i Sindet stille nynner  
vor Moders kendte Sang:  
Hjem, Hjem, mit kære Hjem.  
Nej, ingen Plet paa Jorden  
er skøn som du mit Hjem.

Sov, lille Mor, nu stille,  
hvil paa fuldbragte Værk.

Vor Fader har befalet:

»Frimodig vær og stærk!  
og aldrig skal du frygte,  
jeg er med dig paa Vej  
til Hjemmet i det høje,  
hvor Taarer kendes ej.«

Hjem, Hjem, min Faders Hjem,  
lad ingen Magt forhindre  
os i at komme hjem.

Sov, lille Mor, nu stille,  
og Tak for alt du gav.  
Vi ved, at du er ikke  
dør i den mørke Grav.  
Afslebet og forklaret  
for Tronen nu du staar,  
hvor Englene lovpriser  
vor Gud i evig Vaar.

Mor, Mor, vor lille Mor.  
Nej, intet Navn paa Jorden  
er skønt som Navnet Mor.

Farvel, lille Mor! Og Tak for alt, hvad du var for os. Paa  
Gensyn hjemme hos Jesus!

Gud med eder til vi ses igen! Gud skal al Ting mage!

»Har jeg ikke befalet dig: Vær frimodig og vær stærk! For-  
færdes ikke og ræddes ikke, thi jeg, Herren din Gud, er med  
dig paa al den Vej, du skal vandre! Amen i Jesu Navn. Amen.

Salme Nr. 25: Gud skal alting mage.

Salme Nr. 585: Aldrig er jeg uden Vaade.

Kisten bæres ud af Præster og føres til Vester Løve Kirke,  
hvor den bæres ind af Gierslev Sogns Menighedsraadsmedlem-  
mer.

## I VESTER LØVE KIRKE.

Salme Nr. 572: Det koster ej for megen Strid.

*Pastor P. C. NEDERGAARD:*

Sidste Gang jeg talte i denne Kirke, tog jeg Afsked med Eder, som føler Eder hjemme her i Kirken. For mig var der megen Vemod knyttet til denne Afsked; thi jeg havde været med til at rejse Kirken, og jeg havde i 26 Aar været eneste Præst ved Kirken.

Det var den Gang en Sorg for mig, at min Hustru ikke havde Kræfter til at tage herud, saa ogsaa hun kunde sige Farvel til Eder.

Men i Dag kommer hele Familien med den Kiste, hvori min Hustru gennem 45 Aar, vore Børns Moder indesluttet, og vi vil gerne have hende nedsat paa Vester Løve Kirkegaard og her have vort Gravsted. Vi tror, at I vil frede om Graven og bevare et kærligt Minde om hende.

I vil maaske spørge om, hvorfor vi ikke har valgt Gravsted i Gierslev, hvor vi boede i de mange Aar. Ja, vi havde ogsaa udpeget et Gravsted der; men der var visse Ting, som virkede stærkt paa os.

Det er noget ganske særligt for en Præst at være med til at bygge en Kirke. Da Ansøgningen om den ny Kirke skulde indsendes, var der en Meningsforskel mellem Kirkekomiteen og mig. Ansøgningen var begrundet med den store Afstand fra Gierslev Kirke. Jeg har haft saa rig Lejlighed til at se, at Folk kan bo ganske tæt ved en Kirke og aldrig komme, mens Folk kan bo langt derfra og komme stadig. For mig er der kun en Begrundelse til at bygge en Kirke, nemlig aandelig Trang. Derfor bør der begyndes et Arbejde med regelmæssige Møder, hvor en Kirke skal bygges, og viser det sig da, at der er en varig Trang til at høre, saa bygges Kirken. Der er endnu nogle som

mindes, at Pladsen i Skolen var megen kneben til at rumme dem, som kom. Da dette blev meddelt Biskoppen, blev Kirken her flyttet op fra Nr. 6 til Nr. 1, og Kirken blev bygget, og derfor blev den dyrebar for os.

Da Kirken skulde indvies, sendte vore gamle Sognefolk i Gerding og Blenstrup i Østhimmerland Bibel og Alterbog. De vilde sige til os: Troen paa Gud kommer derved, at der høres, og ikke paa nogen anden Maade. Saligheden vindes alene ved at høre Guds Ord og bevare det.

De vilde tillige sige til os, og dette maa være noget, som præger et Menneskes Færden Aar efter Aar. Derfor skrev de i Alterbogen: »De holdt fast ved Apostlenes Lære og Samfundet, Brødets Brydelse og Bønnerne.«

Deroppe har vi en Grav, hvori vor lille Erik ligger. De har fredet om denne Grav og bevaret en stadig Forbindelse med os gennem de mange Aar.

Da Kirken blev indviet, sendte Menigheden paa Holmslands Klit vore Alterstager, thi de vilde saa gerne, at der her kunde samles en Skare, hvor Bekendelsens og Glædens Lys var tændt baade i Kirke og Hjem, og at Menigheden her maatte ligne de kloge Jomfruer, hvis Lys kan brænde under alle Forhold, og ikke de daarlige Jomfruer, som nok kan synge Julesalmer, men hvis Lys ikke kan brænde i Hverdagslivet.

Ogsaa dernede har vi en Grav, hvori vor lille Aage ligger, og gennem 41 Aar er der bevaret en levende Forbindelse, som ogsaa nu har vist sig ved min Hustrus Sygdom og Død.

Vi synes, at der her ved Vester Løve Kirke er Baand, der binder os til Venner alle tre Steder, hvor vi har haft vor Gerning. Vi tror, at der ogsaa er stærke Baand, som knytter os sammen med Eder, hvor vi længst havde vor Gerning. Derfor vil vi gerne have vort Gravsted her, og vi tror, at dette vil bidrage til at knytte den gamle Præstefamilie og Kirkefolket her nærmere sammen, og at vi, paa Opstandelsens Morgen, naar Basunen vækker dem, som er hensovet i Tro paa Guds Naade, og som hviler i Gravene, da kan træde frem for Guds Trone sammen med dem, som vi har delt Ord og Sakramenter med, hvor vi fik Præstetjenesten betroet.

Min Hustru har indtrængende og mange Gange bedet mig om, at jeg ikke skulde tale om hendes Liv og Færden. Hendes

Ønske skal respekteres. I kender os jo forøvrigt efter 30 Aars Samliv.

Men der er et Par Træk fra hendes Sygeleje, som jeg vil drage frem.

Lægerne havde tilraadet, at hun skulde indlægges paa Sygehuset, men i langt mere end en Maaned havde det dødssyge Menneske Energi nok til at gaa op i Byen og selv gøre sine Indkøb.

3. Juledag laa hun paa en Divan, da Hjertet og Pulsen hørte op at slaa, og Øjnene blev store og stirrende som hos en døende. Det var Dødens stærke Arme, som havde grebet hende. Da Døden slap Taget, sagde hun hviskende: »Det er, for at jeg skal slibes mere.« Hun følte, at hun var en Synder, der skulde slibes for at komme til at passe til Himlen; og Slibningen var smertefuld, og den varede længe. Men hvor kunde hun være taalmodig og taknemlig under Slibningen. Aldrig var der Angest for Døden, men Bøn om, at det snart maatte være forbi. Tror De ikke, at det snart er forbi, sagde hun med den mest bønlike Stemme til Lægen.

Jeg ved ikke, om det var en Drøm eller et Syn. Hun saa et Hus, hvor der var straalende lyst paa 1. Sal, men mørkt i Stuen. Hun spurgte en ved Huset: hvorfor er der saa mørkt i Stuen. Der blev svaret: Der er død en i Stuen. Da hun fortalte det, gentog hun med den største Inderlighed fem Gange: Aa, gid det var mig.

Under Slibningen kom Ordet: »Tak« til at indtage en stadig større Plads.

Den sidste Nat var den sværeste. Det saa for os ud, som hun hvert Øjeblik kunde kvæles i Blod, som hun ikke havde Kraft til at skille sig af med. Saa kom der et Par Minutter, hvor hun trak Vejret jævnt og naturligt. Jeg bad da, at Gud vilde tage hendes Sjæl, og jeg blev afbrudt i Bønnen ved, at min Datter sagde: »Nu døde lille Mor.«

Hun havde set, at det frygtelig forpinte Ansigt pludselig forandrede og blev præget af Fred og Smil.

Den sidste Nat blev den sværeste, men den skønneste til sidst.

Hun var saa taknemlig for den Kærlighed og Opmærksomhed, som blev vist hende. Hun glædede sig vist aller mest over

den Kærlighed, som I her fra Gierslev Sogn viste mod hende, og hun var vis paa, at Eders Forbønner var med til at styrke hende, saa hun under Slibningen kunde stadig i højere Grad blive et takkende Menneske.

Saa fortrøster jeg mig til at tro, at som vor kære himmelske Fader tog mod Stefanus Sjæl, saadan har han i Naade taget mod min Hustrus Sjæl, og jeg tror, at I her i vor gamle Menighed vil værne om hendes Hvilested og Minde.

Salme Nr. 603: O, Herre, kommer Sorgens Stund hernede.

Salme Nr. 207, V. 7—9: Du, som har dig selv mig givet.

Kisten bæres ud af Sognets Søndagsskolearbejdere.

Jordpaakastelse ved Pastor Paul Nedergaard.

Salme Nr. 570, V. 7: Er vort Liv i Gud forborgen.

Pastor P. C. Nedergaard: Tak.





Ved en Sammenkomst i **Løve Forsamlingshus** efter Jordpaakastelsen talte Pastor **Gunnør**, Gierslev, smukt paa Sognets Vegne, mindede om Striden i Finland og rundt i Verden og om Freden hos Gud. Pastor **Stærmosé**, Ubby, bragte ud fra 2. Kor. 1, 3 en Hilsen fra Præstekonventet. **Møller Sofus Jensen**, Knudstrup, bragte en Hilsen fra Samfundet og talte om Fru N., som den der vilde, at Børnene selv skulde vælge mellem ondt og godt; fremdrog Minder fra de gamles Udflugter og fra Præstegaarden. Pastor **Paul Nedergaard** mindedes den sidste Nytaarsaften og Mors Breve. Pastor **Kai Larsen**, Gørlev, mindedes Familierne **Vilstrups** og **Nedegaards** i Præstekonventet og **Gerding-Blenstrup**, hvor hans Fader havde været Præst. Fru **Gerda Nedergaard Pedersen** omtalte Mors Gang gennem Heden for at hjælpe et sygt Barn, og Trofastheden paa Klitten og i Gerding, Trangen til i det stille at give, — Julen, da Mor spillede: »Guds kære Børn vi blev paany, skal holde Jul i Himmelmby«, og saa Mors Dødsleje, saa aldeles fri for Dødsangst, et Vidne. . . . Det sidste Ord var: Tak. Pastor **P. C. Nedergaard** sagde kærligt Tak, og Provst **M. Holm** sluttede smukt ud fra sidste Søndags Tekst: Lk. 18, 31, og nævnte den oprindelige Form af det Vers, der blev sunget efter Jordpaakastelsen (570, V. 7):

Er vort Liv i Gud forborgen,  
synes det som visnet hen,  
paa den sidste, blide Morgen  
skal det klare op igen.  
Strid og Saar  
da forgaar,  
Sejren aldrig Ende faar.

Sangene: »Gud har bestemt enhver, som tror«, »Frelst gennem Farer i Skyggernes Land« og omstaaende Sang til Mor blev sunget.

---

*En kærlig Tak for hver en Hilsen, Blomst og Forbøn.*

*Josva 1, 9.*

*Familien NEDERGAARD.*

